

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Nuntios & indicia mortis non posse abscondi, exemplo ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

482 Cap. XLIII. *Veram Philosophiam esse, meditationem mortis, mortis & tormentorum, quæ in saculo futuro peccatoribus preparantur.* Ex huius ergo sententia senis, contra corruptionem carnis, remedium est meditatio corruptionis. Cur enim animam immortalem obijciamus tormentis numquam desuturis, propter corpus morte periturum? Nonnè hoc est, ærea, immò lutea, aureis permutare?

V.

Gen. 3. 4.

Hugo de clauistro aniz. lib. 2.

S. Ioan. Damascen. de Barlaam & Iosaphat. c. 3. § 1.
Hoc Tom. 4. cap. 2. §. 2.

Ob hanc igitur tam vtilem mortis memoriam diuinæ bonitatis prouidentia vbique mortis nostræ monumenta collocauit. Quantum enim & Mundus nos decipiens, & diabolus nos seducens, qui initio hac fraude Euam fefellit, eum diceret: *Nequaquam morte moriemini*; & denique caro blandiens laborant, ne ad finem vitæ aspiciamus: ita vicissim Deus, & bonus Angelus, & sapiens intellectus, nobis ingerunt fragilitatis & mortalitatis nostræ recordationem. Neque omni cura ac sollicitudine hostes nostræ salutis satis cauere possunt, vt mortis indicium nullum intelligamus. *Tres sunt nuntij mortis*, ait Hugo: *Casus, Infirmetas, Senectus. Casus dubia, Infirmetas graua, Senectus certa denuntiat. Casus nuntiat mortem latentem; Infirmetas apparentem; Senectus presentem. Ex hac incertitudine mortis, timor; Ex grauitate dolor; Ex certitudine senectutis, non obstinatio, sed humilitas, & afflictio sequi debet.* Abenner rex Indiarum quantum laborauit, ne quis talis nuntius filio suo in oculos veniret; & tamen Angeli custodis solertiam impedire non potuit, quin tales nuntios ad eum perduceret? S. Damascenum audiamus, iam alibi nobis ex parte citatum; qui, postquam narrauit, regi illi Indiarum natum insignem filium, quæ Iosaphat appellârit; cui futura quinquaginta circiter annos Chaldæi, è siderum positura, interq; eos vnus ex horoscopo infantis, etiam Christianum fore, prædixerint, hæc addidit: *Rex autem, vt hæc intellexit, eiusmodi nuntium grauitate ac molesto animo excepit, voluptatemq; suam mæstitia interrumpi sensit. Nihilominus tamen in priuata quadam ciuitate, pulcherrimo palatio extructo splendidaq; domo elaborata, illic filium collocauit, iussitq; vt exactis primis ætatis annis nullus ad eum accessus pateret. Atq; Pedagogos ipsi & ministros ætate florentes, eximiaq; forma præditos constituens, hoc ipsis mandauit, vt nihil eorum, quæ in hac vita molesta sunt, per spectum ipsi facerent, non mortem, non se-*
neclm

neclutem, non morbum, non paupertatem, non quidquam aliud molestia, quodq; ipsi oblectationem interpellare posset: verum omnia jucunda, & cum suavi fructu conjuncta proponerent, ut in his ipsius animus cum voluptate ac delicijs versans, nihil omnino rerum futurarum cogitatione complecti posset, ac ne verbo quidem tenus de Christi religione, ipsiusq; decretis quidquam audiret. Nam hoc pra omnibus rebus ipsi occultare in animo habebat, Astrologi nimirum vaticinium verum. Quod si ministrorum aliquem in morbum incidere contigisset, eum statim illinc eici jubebat: alterumq; nitidum optimeq; valentem ipsi substituebat: ut ne quid omnino salebrofi, atq; acerbi in filij oculos incurreret. Ad hunc modum se rex gerebat, atque hac cogitabat, & agebat. Videns enim non videbat, & audiens non intelligebat. Nam cum hac industriâ adhibitâ, non effecit rex, ne quis filio leprosus, & cæcus, aut capularis senex occurreret; è cuius miserando aspectu, nempe rugata facie, fractis ac dissolutis tibijs, curvo corpore, capite prorsus cano (qui praterea dentibus carebat, atq; consisum quiddam, & interruptum loquebatur, atque fortasse etiam grollis utebatur) ingeniosus adolescens veniret in cognitionem humanæ mortalitatis: quæ cognitio illi viam ad virtutem & cælum aperuit.

Itaque quotiescumque senem, quotiescumque debilem, claudum, cæcum, leprosum, rugosum, scabiosum, vel quocumque modo infirmum aspiciamus, mortis esse nuntium putemus: quoties casum, vel domi, vel belli, miserabilem audimus accidisse, mortis memoriam in nobis excitari existimemus; cogitemusque, nobis dici: *Mihi heri, & tibi hodie.* Ad hanc cogitationem ducit etiam Philosophus, dum ita scribit: *Nemo tam imperitus est, ut nesciat sibi quandoq; moriendum: tamen cum propè accesserit, tergiuersatur, tremat & plorat. Quid fles, miser? quid trepidas? omnes hac necessitate ducuntur: Eò ibis, quò omnia eunt. Ad hanc legem natus es: hoc patri tuo accidit, hoc matri, hoc maioribus, hoc omnibus ante te, hoc omnibus post te. Quantum te populus moriturum sequetur? quantum concomitabitur? Fortior, ut opinor, es, si multi tibi commorentur. Multa millia hominum, hoc ipso momento, quo tu mori dubitas, animam varijs generibus emittunt. Tu autem putabas te ad id aliquando perventurum, ad quod semper ibas? Nullum sine exitu iter est.*

PPP 2

Quin

VI.

Eccli. 38. 23.

Senec. ep. 77.